

historia gemensam. Därför förvånar det ej, att de länge drömt den "illyriska" drömmen om ett samlat serbiskt välde hvar för sig. Det fordrades en impuls utifrån för att sammanslå dessa drömmar i en: att det börjat luta därhän, därtill har Ungerns härskande folk den uppenbara skulden.

Placerade i centrum af ett rike inom en gördel af främmande folk, alldeles som storryssarna, ha mardjarerna efter 1867 också fört en "russificeringspolitik" i miniatyr mot de periferiska elementerna i riket. Vi kunna i denna fråga icke undgå att ge SETON-WATSON — författare till ett stort arbete om "The Southern Slav Question and the Habsburg Monarchy" 1911, innan han skref hithörande partier i det engelska sammilverket — vitsord gentemot SOSNOSKY'S för öfrigt så förtjänstfulla framställning af "Österreich-Ungarns Balkanpolitik seit 1866" i två delar 1913—14. Till skydd mot Budapest sammanslöto sig först kroater och serber inom Ungerns gränser i en "serbo-kroatisk koalition", hvarvid biskop STROSSMAYER var den andlige ledaren (Fiumaner-resolutionen 1905); inkvisitoriska åtgärder och förräderi-processer utan tillräcklig grund underbläste spänningen, och 1912 gick regeringen i Buda ända därhän att öppet förgräpa sig på den kroatiska sär författningen, medan gossar och flickor i Kroatien, Dalmatien och Bosnien demonstrerade sitt nationellt